

L. Frank Baum

VIATA ȘI AVENTURILE
LUI MOȘ CRĂCIUN

RĂPIREA LUI MOȘ CRĂCIUN

Traducere din limba engleză de Geanina Tivdă

Viața și aventurile
lui Moș Crăciun

CARTEA I
Tinerețea

BURZEE

Ai auzit vreodată de pădurea Burzee cea mare? Doica îmi cânta despre ea pe când eram copil. Îmi cânta despre trunchiurile groase ale copacilor, care se înălțau lipite unele de altele, cu rădăcinile împletindu-se pe sub pământ și cu ramurile ce se uneau deasupra; îmi cânta despre învelișul lor din scoarță grunjoasă și ciudatele lor crengi noduroase; despre frunzișul bogat ce acoperca întreaga pădure, cu excepția unor fante prin care razele soarelui își croiau drum ca să atingă pământul, formând mici pete și aruncând umbre ciudate peste mușchii, lichenii și mormanele de frunze uscate.

Pădurea Burzee este puternică, măreață și uluitoare pentru toți cei ce se furișează la umbra ei. Când vii de pe pajiștile însorite și pătrunzi în hățișurile ei, la început ți se pare întunecoasă, apoi plăcută și, în cele din urmă, plină de nesfârșite desfătări.

Vreme de sute de ani, pădurea a înflorit în toată splendoarea ei, cu liniștea netulburată decât de gălăgia veverițelor neobosite, de urletele animalelor sălbatice și de trilurile păsărilor.

Cu toate acestea, pădurea Burzee își are locatarii ei. Sau tocmai pentru toate acestea. La început, natura a populat-o cu zâne, nnooki, ryli și nimfe. Atâta vreme cât va exista pădurea, ea va fi căminul, adăpostul și locul de joacă al acestor drăgălașe ființe nemuritoare, ce huzuresc nestingherite în adâncurile ei.

Civilizația nu a ajuns încă în pădurea Burzee. Și mă întreb dacă o va face vreodată.

COPILUL PĂDURII

A fost odată ca niciodată, atât de demult, încât nici stră-străbunicii noștri nu și-ar fi amintit această poveste, în minunata pădure Burzee, o nimfă de pădure pe nume Necile. Ea avea strânse legături de rudenie cu preaputernica regină Zurline, iar casa ei se afla la umbra unui stejar cu o coroană uriașă. O dată pe an, de Ziua Înmguririi, când copacii își etalau bobocii proaspeți, Necile ducea Potirul de Aur al lui Ak la buzele reginei, ca să bea din el pentru prosperitatea pădurii. După cum vă puteți da seama, era o nimfă ce se bucura de oarecare importanță și, mai mult decât atât, se spune că era foarte apreciată pentru frumusețea și grația sa.

N-ar fi putut spune când anume se născuse; nici regina Zurline nu ar fi putut spune și nici măcar marle Ak însuși. Se întâmplase cu multă vreme în urmă, la începuturile lumii, când era nevoie de nimfe ca să aperc pădurile și să aibă grijă de copacii tineri. Apoi, într-o bună zi neștiută de nimeni, venise pe lume Necile; radioasă, încântătoare, mândră și subțire precum puiul de copac pe care trebuia să-l aperc.

Avea părul de culoarea ghimpelui de castană, ochii îi erau albaștri în lumina soarelui și violet la umbră; obrații îi străluceau în roz-pal precum acela ce tvește norii la asfințit; buzele îi erau roșii, carnoase și dulci. Își alesese haine verzi ca frunza de stejar; toate nimfele pădurii se îmbracă în acea culoare despre care cred că este fără seamăn. Picioarele-i delicate purtau sandale, iar capul nu-i era acoperit decât de coștele mătăsoase.

Îndatoririle lui Necile erau puține și simple. Avea grijă ca nu cumva sub copacii ei să crească buruienii și să sugă seva pământului, pentru care era responsabilă. Îi alunga pe gadgoli, care aveau o plăcere diabolică să se izbească în zbor de trunchiurile copacilor și să-i rănească, așa încât aceștia se îndoiau și muriau în urma izbiturii cumplite. În anotimpurile secetoase, căra apă din pâraie și bălți și uda rădăcinile însetaților ei protejați.

Asta se întâmpla la început. Buruienile au învățat apoi să se ferească de pădurile în care locuiau nimfele; nici nemernicii gadgoli nu mai îndrăzneau să se apropie; copacii crescuseră și deveniseră robuști, și puteau să îndure mai bine seceta decât atunci când erau tinere mlădițe. Așadar, îndatoririle lui Necile se împuținaseră, iar timpul parcă lăncezea și el, pe măsură ce anii se scurgeau mai lent și mai plictisitor decât ar fi fost pe placul spiritului jucăuș al nimfei.

Adevărul este că locuitorii pădurii nu duceau lipsă de distracție. De fiecare dată când era lună plină, dansau în Cercul Regal al Reginei. Mai era și Sărbătoarea Alunelor, Jubileul Culorilor Toamnei,

Ceremonia Solemnă a Căderii Frunzelor și Petrecerea de Ziua Bobocilor. Numai că aceste momente de sărbătoare erau prea îndepărtate în timp unele de altele, iar între ele rămăneau lungi perioade plictisitoare.

Faptul că o nimfă a pădurii ar putea fi nemulțumită era ceva de neimaginat pentru surorile lui Necile. Și ei îi trecuse prin minte așa ceva doar după mulți ani de apatie. Dar, de îndată ce-i intră în cap faptul că viața era plictisitoare, nu mai avu răbdare cu această stare a lucrurilor și începu să tânjească după ceva cu adevărat interesant, să-și petreacă zilele în moduri la care nimfele pădurii nici nu visaseră până atunci. Legea Pădurii îi interzicea însă să plece în căutarea aventurii.

În timp ce frumoasa Necile era cuprinsă de această stare apăsătoare, întâmplarea făcu să vină în vizită în pădurca Burzee marele Ak. Acesta le îngădui nimfelor să se așeze la picioarele lui, așa cum doreau mereu, ca să-i soarbă de pe buze cuvintele pline de înțelepciune. Ak este Stăpânul Pădurilor din întreaga lume; el vede totul și știe mai multe decât fiii oamenilor.

În acea seară, o ținea pe regină de mână, căci le iubea pe nimfe așa cum un tată își iubește odraslele. Necile ședea la picioarele sale cu multe dintre surorile ei și-l asculta cu mare atenție, în timp ce le vorbea.

– Frumoasele mele, ducem o viață atât de fericită în poienile pădurilor noastre, spuse Ak mângâindu-și gânditor barba căruntă, încât nu știm nimic despre suferința și nefericirea ce-i lovește pe cei mai mulți dintre bieții muritori care trăiesc pe fața pământului. E drept că ei nu fac parte din rasa noastră, dar nici nu cred să existe fâpturi mai fericite și mai binecuvântate decât noi. De câte ori trec pe lângă locuința câte unui biet muritor, sunt tentat să mă opresc ca să-i alung sărmanului suferința. Dar suferința, într-o anumită măsură, este soarta firească a muritorilor, iar noi nu avem dreptul să intervenim în desfășurarea legilor naturii.

– Și totuși, spuse frumoasa regină, plecându-și capul auriu spre Stăpânul Pădurilor, cred că nu mă înșel când spun că Ak i-a ajutat deseori pe acești muritori neajutorați.

Ak zâmbi.

– Uneori, răspunse el, când sunt foarte tineri („copii“, cum îi numesc muritorii), m-am oprit să-i salvez de la nenorocire. Nu mă amestec în vicțiile bărbaților și ale femeilor, căci aceștia trebuie să-și ducă singuri povara pe care Natura a așezat-o pe umerii lor. Însă pruncii neajutorați, copiii nevinovați ai oamenilor, ei au dreptul de a fi fericiți până când vor crește și vor fi în stare să facă față încercărilor vieții de pământeni. În felul acesta, simt că sunt îndreptățit să-i ajut. Nu demult, cam acum un an, am găsit patru copilași într-o colibă de lemn, strănși unii în alții, dârdâind de frig și sortiți morții. Părinții lor plecaseră după mâncare într-un sat din vecinătate și lăsaseră focul aprins, ca să-i încălzească pe micuți în lipsa lor. Numai că s-a pornit o furtună și s-au așternut troiene de zăpadă, așa că drumul de întoarcere a fost mai lung. Între timp, focul s-a stins, iar frigul a început să pătrundă în oasele copiilor care așteptau.

– Sărmanii de ei! murmură regina în șoaptă. Și ce-ai făcut?

– L-am chemat pe Neklo și i-am cerut să aducă lemne din pădure și să sufle peste ele, până când focul s-a aprins iar și a încălzit cămăruța unde se aflau copiii. Apoi ei s-au oprit din tremurat și au adormit până când s-au întors părinții lor.

– Mă bucur că ai procedat astfel, spuse regina cea bună, învăluindu-l pe Stăpânul Pădurilor cu o privire luminoasă.

Necile, care ascultase numai ochi și urechi fiecare cuvânt, suspină ca un ecou:

– Da, și cu mă bucur!

– Și chiar în această noapte, continuă Ak, când am ajuns la marginea pădurii Burzee, am auzit un scâncet slab care mi se părea că vine de la un pui de om. M-am uitat în jur și am găsit, nu departe de pădure, un bebeluș neajutorat, care zăcea gol pe iarbă și urla de-ți rupea inima. Nu departe, ascunsă de copaci, aștepta Shiegra, leoaica, gata să sară asupra lui și să se desfete cu copilașul la cină.

– Și ce-ai făcut, Ak? întrebă regina, cu sufletul la gură.

– Nu mare lucru, pentru că mă grăbeam să ajung să le salut pe nimfele mele. Dar i-am poruncit lui Shiegra să stea lângă copilaș și să-l alăpteze, ca să-i potolească foamea. Și i-am mai spus să dea de veste în toată pădurea, tuturor fiarelor și reptilelor, ca nu cumva să-i facă vreun rău copilului.

– Mă bucur c-ai făcut așa, spuse regina din nou, ușurată.

De data aceasta, Necile nu mai răspunse ca un ecou la cuvintele reginei, deoarece nimfa, însuflețită de o hotărâre stranie, se îndepărtase brusc.

Iute, silueta ei sprintenă se strecură pe poteci, până ajunsese la marginea măreței păduri Burzee, unde se opri să privească în jur, curiosă. Niciodată până atunci nu se aventurase atât de departe, căci Legca Pădurii le așezase pe nimfe în adâncurile cele mai ascunse ale acesteia.

Necile știa că încalcă Legca, dar acest gând nu avu darul să-i oprească picioarele grațioase. Hotărâse să vadă cu ochii ei pruncul despre care le vorbise Ak, căci nu mai zărise niciodată un pui de om. Toți nemuritorii erau ființe deja mature; nu existau copii printre ei. Scrutând printre copaci, Necile văzu copilul în iarbă. Acum dormea dus, căci laptele supt de la Shiegra reușise să-l liniștească. Nu era încă suficient de mare ca să știe ce înseamnă pericolul; dacă nu-i era foame, era mulțumit.

Nimfa se strecură ușor lângă copilaș și îngenunche în iarbă, întinzându-și împrejur, ca un nor diafan, poalele lungii rochii de culoarea frunzelor de trandafir. Chipul ei drăgălaș trăda curiozitatea și surpriza, dar, mai presus de toate, o compasiune blândă, de mamă. Copilul era un nou-născut dolofan și rozaliu. Era complet neajutorat. În timp ce nimfa îl privea lung, pruncul făcu ochii mari, îi zâmbi și-și întinse spre ea brațele grăsuții. Într-o clipită, Necile îl ridică la piept și o porni în fugă pe potecile pădurii.

